Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 23 лютого 2010 року № 7 (327)

ЧЕСТЬ І ЧИН

Віктор ЮЩЕНКО: "Я РОБИВ УСЕ, ЩОБ УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА ВІДБУЛАСЯ"

16 лютого було проведено прес-конференцію Президента України Віктора Ющенка. Нижче публікуємо фрагменти з цього заходу

Я щасливий і гордий, що як нація і держава ми продемонстрували, що ми нація доросла, нація, що поважає закон, нація і держава, яка може законно, демократично в сьогоднішніх реаліях провести вибори.

Україна з честю як держава і як нація, суспільство витримала цей іспит. Тому важливо, очевидно, визнавати те, що влада змінюється, влада завжди буде змінюватися. Найголовніше, щоб не змінювалися наші демократичні базові принципи – це найбільше, що потрібно нації, суспільству для стабільності, діалогу, порозуміння. Думаю, ще сотні статей будуть написані про вибори в Україні, про наслідки, симпатії та антипатії. Думаю, ці дослідження ще нас наблизять до тих висновків, розуміння того курсу, яким повинна йти нація, всіх плюсів і мінусів того часу, в якому ми живемо.

Я щасливий, що як Президент можу сказати, що я був тим маленьким солдатом, який боровся за те, щоб мрія моїх дідів-прадідів – суверенна незалежна демократична європейська Україна – рухалася своїм самодостатнім національним курсом.

Я все робив, щоб бачити у своїй країні журналіста вільного, національно орієнтованого, який зрештою виростає з раба, чийогось лакея (у тому числі партійного) і стає фігурою, яка йде на півкорпуса попереду нації, клеїть цю націю, допомагає в національному становленні. Це та місія, з якою я весь час вів діалог з вами. І незалежно від того, почули ви мене чи ні, я всім дякую.

Закінчення на 3-й стор.

ВІТАННЯ

Президенту України Віктору Андрійовичу ЮЩЕНКУ

Високодостойний пане Президенте Вікторе Ющенко!

Конгрес Українських Націоналістів вітає Вас із Днем народження!

Щиро зичимо Вам добра і радості, козацького здоров'я, невичерпної наснаги й твердості духу на благодатній ниві відродження української нації і становлення Української держави.

Своєю жертовною працею Ви заслужили найвищу пошану українського народу, який бачить своє майбутнє з Вами як з лідером нації.

Засіяні Вами зерна правди, демократії та свободи проростуть добірним колоссям на ниві утвердження нашої держави в достойнім колі європейського товариства.

Нехай ніколи не покидає Вас сила духу і натхнення для розбудови Української Національної Держави!

Нехай Господь примножить Ваші сили, і Боже благословення зійде на Вас для добрих справ в ім'я рідної України!

З роси і води Вам!

З повагою
Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

"УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР"

ВІКТОР ЯНУКОВИЧ СТАВ ПРЕЗИДЕНТОМ УКРАЇНИ ЗА РІШЕННЯМ СУДУ, ЯКОГО НЕ БУЛО

"Третій тур" для Партії регіонів тільки починається

У неділю, 21 лютого, кандидат у президенти і нинішній прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко відмовилася оскаржувати результати виборів у Вищому адміністративному суді України (ВАСУ).

"Ми не бачимо сенсу в подальшому розгляді позову і з урахуванням формального розгляду судом представлених нами доказів ми відкликаємо свій позов", – заявила в суботу глава уряду, яка вирішила напередодні оскаржити результати другого туру президентських виборів у Вищому адміністративному суді України.

Вона не визнала своєї поразки і сказала журналістам, що "як кандидат у президенти зіткнулася з машиною, яка діє далеко не на принципах правосуддя".

Своєю постановою ВАСУ відновив дію протоколу Центральної виборчої комісії, згідно з яким за результатами другого туру виборів 7 лютого Янукович оголошувався обраним президентом.

Тим часом Партія регіонів згорнула агітаційні намети біля будівлі Центрвиборчкому, а два президенти – російський і український – привітали по телефону переможця президентської кампанії Віктора Януковича.

Чинний президент України Віктор Ющенко побажав обраному президенту країни Віктору Януковичу "докласти максимум зусиль для виконання своєї головної місії на цій посаді – консолідації України".

"На думку Віктора Ющенка, зараз існує хороший момент реалізувати тезу "Схід і Захід – разом", – йдеться в короткому повідомленні прес-служби глави України.

У суботу представники Тимошенко після лаконічних заяв до ВАСУ ніяк не коментували політичне майбутнє лідера

БЮТ. І сама Юлія Тимошенко утрималася від публічних заяв та звернень до українців з приводу своєї добровільної відмови продовжити судовий розгляд.

Голова ради директорів Інституту політичних, соціологічних і маркетингових досліджень імені Т.Г.Шевченка, політолог Володимир Бондаренко закликає особливо не турбуватися з приводу нинішнього мовчання з боку Юлії Тимошенко.

"Програму мінімум, за темою судових розглядів, вона відпрацювала. Юлія Тимошенко зможе створити міф, що у неї вкрали перемогу, і це буде той міф, який дозволить їй повернутися на політичний Олімп", – стверджує він в інтерв'ю для Російської служби "Голосу Америки". За його словами, не варто також думати, що Юлія Тимошенко відмовилася від так званого "третього туру". Політична боротьба, що розгорнулася навколо крісла президента, переноситься під скляний купол Верховної Ради.

"Проблеми для "регіонів" з формуванням парламентської коаліції – це той же "третій тур боротьби", – говорить політолог Бондаренко.

Для Юлії Тимошенко, як, втім, і для Віктора Януковича, нинішня президентська гонка могла стати останньою в політичній кар'єрі, стверджує економіст Борис Кушнірук. Першочерговим завданням для Тимошенко є боротьба за пост глави уряду.

"Для Тимошенко це останнє прем'єрство, і шансів у майбутньому стати президентом у неї практично немає", – констатує Кушнірук.

За матеріалами ЗМІ

4 820102 210017 07

ВІТАННЯ

Вітаємо народного Президента України, достойного пана Віктора Ющенка!

Високоповажний Вікторе Андрійовичу!
Щиро вітаємо Вас із Днем народження.

Щиросердечно зичимо Вам міцного здоров'я, наснаги і сили впоратися з випробуваннями, які стоять перед Україною.

Ми з удостовіренням і надією віримо, що Ви залишитеся в політиці і у майбутньому повернетеся на посаду Президента України.

З великою пошаною до Вас
українська діаспора Канади.
Канада, м. Вінніпег

ЗАЯВА
Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів висловлює рішучий протест проти участі очільника церкви іноземної держави Патріарха Московського Кіріла в молебні перед інавгурацією новообраного президента України Віктора Януковича.

Вважаємо, що запрошення патріарха церкви сусідньої держави для благословення новообраного президента демонструє колоніальну свідомість Януковича та його залежність від Москви.

Державні чинники Російської імперії завжди використовували російську церкву як інструмент поневолення народів. Невипадково в часи свого президентства Володимир Путін прирівнював російську православну церкву до ядерного щита, чим визнав її частиною агресивної військової доктрини Росії.

Викликає справедливе обурення і засторогу також те, що на молебень не запрошено ієрархів українських традиційних церков. Таке нехтування українським духовенством не сприяє консолідації нашої нації і зводить нанівець зусилля Президента Віктора Ющенка на об'єднання українських традиційних церков в єдину Помісну православну церкву із патріархатом у Києві.

Конгрес Українських Націоналістів розцінює ці дії новообраного президента України Віктора Януковича як такі, що становлять загрозу суверенітету Української держави і ведуть до розколу української нації.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів
22 лютого 2010 року

ПАМ'ЯТИ НАТАЛІЇ ШУХЕВИЧ

У неділю, 21 січня, в російському місті Нальчик померла рідна сестра Головнокомандуючого УПА Романа Шухевича – Наталія.

Вона народилася у Львівській області 25 лютого 1922 року третьою молодшою дитиною в сім'ї. Старшими були її брати – Роман і Юрій. У вересні 1940 року студентку Львівського мединституту Наталію Шухевич заарештували й засудили на процесі 59-ти членів ОУН до 10-ти років каторжних робіт на лісоповалах Уралу та до 5-ти років заслання до Казахстану. 1956 року вони разом з чоловіком оселилися поблизу Львова. Радянські спецслужби стежили за ними. Сім'я не витримала тиску і переїхала до Нальчика (Кабардино-Балкарія, нині РФ), на батьківщину чоловіка.

Пані Наталія не дожила 4 дні до свого 88-річчя. Буде похована у рідному Львові.

Слава Україні! Героям слава!

Президія Головного Проводу КУН

З РОСИ І ВОДИ!

З ЮВІЛЕЄМ!

Вітаємо друга Конгресу Українських Націоналістів Омеляна Коваля з Бельгії

Дорогий друже Омеляне!

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає Вас зі славним ювілеєм – 90-літтям!

Як вірний син України, Ви зробили великий внесок у здобуття і становлення Української Незалежної Держави. Ви належите до когорти видатних Борців за волю України. Будучи соратником видатної українки світлої пам'яти Слави Стецько, Ви доклали значних зусиль до становлення і розбудови політичної партії Конгрес Українських Націоналістів.

Саме Вашими зусиллями було повернуто в Україну славне ім'я видатного українського педагога Григорія Ващенка, засновано педагогічне товариство його імені і перевидано безцінні праці, які служать вихованню української молоді на патріотичних християнських засадах.

Як довголітній голова Центральної Управи Спілки Української Молоді, Ви виховали кілька поколінь молодих українських патріотів, які працюють на Українську державу в усіх куточках світу.

Зичимо Вам та Вашій родині міцного здоров'я, щастя, довгих років життя та родинного затишку! Нехай Ваші гарні справи примножують Ваші літа.

З роси і води Вам!

З повагою
Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

Омелян Коваль народився в селищі Долина на Прикарпатті (тепер Івано-Франківська область). У 1941-44 роках був ув'язнений у нацистському концтаборі Аушвіц. Емігрував до Німеччини, згодом до Бельгії. Економіст, спеціальність – "торговельно-консульські відносини". З 1958 до 1978 рр. очолював Спілку Української Молоді. Нині є головою Українського допомогового комітету; головою Ради громадських організацій Бельгії. Член Ради директорів Світового конгресу українців. Один із президентів Європейського конгресу українців. Заступник голови Всеукраїнського педагогічного товариства ім. Григорія Ващенка, відповідальний за Міжнародну педагогічну фундацію цього товариства. 1997 року отримав українське громадянство, бере активну участь у політичному житті України.

Президенту Польщі панові Леху Качинському

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Копії:
голові партії "Право і справедливість" панові Ярославу Качинському,
Генеральному Консульству Польщі у Львові

Шановний пане Президенте!

За останні двадцять років між Польщею та Україною встановилися справді дружні, добросусідські стосунки. Президенти Польщі Войцех Ярузельський, Лех Валенса, Александр Кваснєвський і Ви, шановний пане Президенте, підтримували прагнення України до самостійності, Польща першою визнала незалежність України, була найкращим другом і захисником нашої держави на Європейській арені. Український народ це пам'ятає, шанує і відчуває до польського народу глибоку вдячність. Було немало зроблено для загоєння глибоких історичних ран і взаємних образ: засуджено операцію "Вісла", відновлено могили польських воїнів на Личаківському кладовищі у Львові, сплюндровані більшовицькою владою в часи московського панування та багато-багато інших добрих справ.

На жаль Ви, пане Президенте, заявили про свою незгоду щодо рішення Глави Української держави Віктора Ющенка про присвоєння Степану Бандері звання Героя України та визнання вояків ОУН-УПА борцями за волю України. Дивує не тільки невідповідне посадовцю такого рангу втручання у внутрішні справи іншої держави, але, насамперед, відсутність історичного та об'єктивного підходу до рішення нашого Президента.

Кожний народ має суверенне право самостійно визначати та належним чином вшановувати своїх героїв. Це правильно, і в цьому полягає найвища історична правда і найвища об'єктивність. Для прикладу, наш герой – гетьман Богдан Хмельницький – високо пошановується в Росії, але негативно трактується у Польщі, натомість Іван Мазепа – навпаки. Напевно, що славний Тадеуш Костюшко не був героєм для Росії чи Великобританії.

Якщо Ви, пане Президенте, вважаєте за необхідне пригадувати старі історичні кривди і призначаєте ОУН-УПА відповідальними за винищення польського населення на східній частині території Другої Речі Посполитої, то доведеться нагадати Вам, пане Президенте, що Радянський Союз і Німеччина, які пактом Молотова-Ріббентропа розв'язали Другу світову війну, завдали Польщі незрівнянно більшої шкоди.

Є що поганого згадати і кожному українцеві щодо Польщі. Якщо ОУН-УПА боролися за незалежність на своїй етнічній території, то Польща так чи інакше була для нас загарбником, починаючи з XIV століття. За сотні літ на українській землі польські завойовники пролили ріки невинної української крові, проводили ополячення, пацифікацію, заселяли українські території поляками.

Польща позбавила український народ державності, знищивши Західно-Українську Народну Республіку (а сьогодні польські воїни, які це вчинили, мирно покояться з доброї волі українців на Личаківському цвинтарі). Саме подальша полонізація, пацифікація, нещадний терор польської держави спричинилися до виникнення руху опору і створення Організації Українських Націоналістів.

На початку Другої світової війни польські війська, зазнавши нищівної поразки від німецької армії, втікаючи на схід, зганяли свою лють на українцях, винищуючи цілі села. Нагадуємо, що це був 1939 рік (задовго до створення УПА), і такі злочини чинило польське регулярне військо проти беззбройних селян-українців. Українці не забули також злочини, вчинені проти них вояками Армії Крайової, солдатом якої був і Ваш, пане Президенте, батько.

Стосовно Степана Бандери, то за свою святу боротьбу за незалежність України він заплатив дорогу ціну: сам він відсидів п'ять років у польській тюрмі, чотири роки в німецькому концтаборі, 1959 року був убитий московським агентом; його батька – священика Андрія Бандеру – закатували енкаведисти; сестри – Марта-Марія і Оксана – ще 1939 року після арешту і допитів вислані в Сибір, Марта там і померла, а Оксана рідну землю побачила лише через піввіку; сестра Володимира також пізнала розкоші Сибіру і Казахстану; брата Богдана вбили гестапівці, а братів Олександра і Василя у концтаборі Освенцім після жорстоких знущань замордували фашистські прислужники – польські капо.

Шановний пане Президенте! Своєю нерозважливою заявою Ви зачепили дуже болісну тему. Тому рекомендуємо Вам не спонукати нас продовжувати перелік кривд, а продовжити той курс на співпрацю і взаємоповагу між нашими народами, який започаткували Ваші попередники.

Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ,
голова ЛОО КУН;
Василь ШПІЦЕР,
голова ЛМО УНР;
Юрій ШУХЕВИЧ,
Герой України,
голова ГО "Галицький Вибір";
Ігор КАЛИНЕЦЬ,
поет, дисидент;
Іван ГОЛОВАЦЬКИЙ,
заст. голови НТШ

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЧЕСТЬ І ЧИН

Віктор ЮЩЕНКО: "Я РОБИВ УСЕ, ЩОБ УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА ВІДБУЛАСЯ"

Розгляд, ревізія дислокації чужоземних військ на території України, я переконаний, не відповідає базовим глобальним національним інтересам України. Це питання, з одного боку, національного інтересу. Підкреслюю, на моє глибоке переконання, це політика колонізації. По-друге, це антиконституційна політика. Якщо ми поважаємо порядок, який регулює наша Конституція, ми повинні пам'ятати весь час – чорним по білому батьками Конституції записано: якщо ця нація хоче, благає вічної незалежності, вона повинна вивести російський Чорноморський флот з міста Севастополя. Я у своїй політиці все робив, щоб 28 травня 2017 року був останнім днем дислокації російського Чорноморського флоту в Україні. Це не політика проти Росії. Я не хочу, щоб це читали чи в Кремлі, чи під Києвом хтось, як випади недружнього характеру. Ні. Навчіться відповідати за свою націю. Фактор присутности російського Чорноморського флоту – це фактор дестабілізації. Причому далеко не мілітарний. Сподіваюся, мені не треба глибоко розкривати дужки, що за цим стоїть. Це вічна рана, яка приносить дуже багато шкоди в нашому національному діалозі. У багатьох питаннях.

Але в даному випадку простіше говорити в контексті безпекової політики. Україна, виходячи з норм Конституції і норм Закону про основи безпекової політики, вийшла з другим догматом – інтеграція до європейської колективної безпекової політики, включаючи пряме членство у цій безпековій політиці.

Під час прес-конференції

Що стосується газотранспортної системи – це проблема того ж самого ґатунку. У мене запитання: чому Україні ніхто не пропонує створити газонафтову систему видобування російського газу чи російської нафти? Чому пропонують українську монополію сьогодні розподілити між іншими учасниками? Хіба це не право нації, не право держави здійснювати цей континентальний проект і мати від цього вигоду? Що дає консорціум? Втрати, прямі фінансові втрати України на декілька мільярдів доларів, у розрахунку на рік, перш за все. Сьогодні ці кошти йдуть на пенсію, на заробітну плату, за транзит російського газу. Завтра будуть іти в кишені деяких ділків. Так яка тут вигода національна буде? Я повторюю: а чому Словаччина не пропонує газотранспортний консорціум? А чому Австрія не пропонує? Чому Німеччина не пропонує? Чому Франція не пропонує свою газотранспортну систему віддати у міжнародний консорціум? Чому в Україні повинні бути лакеї, які пропонують втрату національного інтересу? Тут ні економічно, ні політично не варто багато зациклюватися. Це не політика, яка лежить в основах національного інтересу.

Що стосується Указу по нагородженню орденом Держави і присвоєння звання Героя України Степану Андрійовичу Бандері. Сказав би так: якби не було Бандери, не було б Януковича. Принаймні Янукович би не став президентом незалежної України. У кращому випадку перспективи Віктора Федоровича могли бути у ранзі намісника імперії у Малоросії. Якби не було патріотів, які за ціль свого життя ставили здобуття незалежності України. Їх було не так мало – їх було багато. Я ще раз звертаюся і до українства, і до нації, до журналістів. Коли ми говоримо про цю людину, своїм кроком я ставив за мету дати правдиву, достойну відповідь, прийти до тої історичної справедливости, якої заслуговують люди, що боролися за нашу незалежність. Дорога нація, шануйте свою історію, і тоді у вас будуть легкі відповіді на дані маніпуляції.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Коли мова йшла про перший тур, я змагався більше не з Януковичем, а з Тимошенко. Глибоко переконаний, і на сьогодні таким є, що найбільш залежною політичною фігурою є Тимошенко. Питання змагання з Януковичем – це питання другого туру. І коли ми стали свідками другого туру, я сказав би: знаєте, другий тур, за великим рахунком, немає сенсу, хто переможе. Я переконаний, що вихід у другий тур Тимошенко і Януковича – це найкращий російський проект з 1991 року. І ці люди, безумовно, знайдуть себе ще в цій політиці. І якщо завтра Янукович запропонує Тимошенко посаду прем'єр-міністра, завтра ж до вечора будуть визнані результати виборів Президента Януковича, відкликані всі судові справи, "и вечная любовь". Тому що це політики, яких об'єднує одна мета: представляти себе у владі. Це не боротьба світоглядів, ідеологій, це не боротьба національних українських пріоритетів.

Про відносини з Росією. Доки на посту Президента України буде український Президент, аналогічне ставлення буде до будь-кого, незалежно від його прізвища. Якщо на посту українського Президента буде людина, яка не є антиросійська, але віддано забезпечуватиме процес національного становлення, процес демократизації, євроінтеграції, політику добрих взаємин з Росією – бо я глибоко переконаний: Україна і Росія повинні мати гарні відносини. Це наш обов'язок. Але не нехтувати національними пріоритетами, не зневажати національний вибір. Вибачте, це наші внутрішні питання, і треба навчитися це поважати. Думаю, що Росії треба ще час, щоб виростити тих національних політиків, які базувалися б на цих досить простих істинах міжнародних відносин. Я хочу, щоб мої слова ніхто не прийняв як персональний докір. Це час, в якому формується і суспільство, і лідери.

Треба зняти пелену, яка довгий час була в українській нації і довгий час була у високодостойних громадян інших держав щодо політики Тимошенко. Це моя думка, це моя позиція. Я можу сказати, що виграш Тимошенко чи виграш Януковича – це суто московський, кремлівський проект. Ніякого розчарування не було б в Кремлі, якби виграла Тимошенко. Жодного. Тому що сутність, яка стоїть за одним політиком і за другим, – це політика глибокої проросійської залежности. На це є ряд мотивів. Більш залежною у цьому плані, на мій погляд, є Тимошенко, бо ці мотиви є просто серйозні. В Януковича вони, на мій погляд, більш завуальовані. Не у тому плані, що ця людина не буде стримуватися підтримувати незалежний статус, а в тому плані, що його діалог із Заходом буде складніший. І обставини його будуть штовхати в певну площину формування зовнішньополітичного курсу. Тобто я не сказав би, що це предмет залежності. Це є предмет обставин. Але ці обставини є досить серйозні. Слабка західноєвропейська історія – вона буде говорити про те, що ця людина намагатиметься отримати на зовнішньополітичному курсі успіхи і, як правило, ці успіхи можна чекати тільки від політики Сходу. Але, підкреслюю, це різниці, які не такі суттєві. Ми говоримо про те, що два проекти – чи Тимошенко, чи Янукович – це є поразка європейського курсу країни.

Як Президент я вважаю, що найскладніший процес в Україні, процес понад усе – це процес національного становлення. Ми дійсно маємо націю, я щиро в це вірю, яка повинна набути багато цінностей, які відносяться до цінностей нації. Це питання принципове. Я економіст і мені легко було б говорити на економічні теми, але якщо ми сьогодні говоримо про ключову проблему українського буття у високому сенсі цього слова, я сказав би, що проблема номер один – це процес національного становлення. Це природній процес, в якому завжди буде багато опонентів... Нам нав'язують дискусію про те, що можна облаштувати країну з двома-трьома мовами. Хтось навіть посилається на те, що, подивіться, Швейцарія багатомовна. Так, але Швейцарія – це конфедерація з кантонами, з чотирма державами. А якщо хоче хтось досліди з національного становлення проводити у мовній політиці, то подивіться, будь ласка, на Крим. Я не думаю, що ви забули – Конституція Криму визначає три офіційні мови в Криму – російська, українська і кримськотатарська. У мене запитання до вас. Передайте мені, будь ласка, в офіс останнє рішення кримського уряду чи Верховної Ради Криму на українській мові. Можемо ускладнити це запитання. Якщо знайдете на кримськотатарській мові, за два дні передайте мені. Це маленький експеримент. Тому коли хтось говорить про те, що мова як базова тотожність будь-якої нації для нього не головне, я прийняв країну, коли такі речі були глибоко девальвовані. Я піднімаю цю тему. Як ви думаєте, її підтримають у країні, де цілі регіони говорять російською мовою? Очевидно, ні. Але ви мені хочете сказати, що я помиляюся? Я цього не прийму. Хай у мене буде 3%, хай у мене 1% буде. Ви знаєте, я пройшов ці 5 років, у будь-який регіон я прийду і не буду очима шпаринки у паркеті шукати. Бо хочу сказати, що моя політика – це та політика, яка піднімала країну з колін.

Якщо говорити про найбільшу помилку за 5 років, я її назву. Я її до цього не називав, але у мене є сьогодні на це моральне право. Найбільша моя помилка за 5 років – це Тимошенко.

Якби ми на цій посаді мали людину конструктивну, ті люди, які представляли Майдан із боку його проведення, забезпечення, організації, ведення діалогу, я переконаний, мали б і другу п'ятирічку своєї присутности у політиці. І ця ідеологія, світогляд, безумовно, був би закріплений.

Я глибоко переконаний, якщо ми хочемо мати консолідацію нації, її треба також починати з процесу церковного єднання, як зробили болгари, як зробили грузини, румуни, як зробили албанці, весь православний світ. У жодній країні немає двох, трьох, чотирьох православних конфесій, тільки в Україні. А мені дехто з опонентів кажуть, що це неважливо. Було б сало, була б ковбаса. Ні. Не буде ні сала, ні ковбаси, якщо нація не осмислить, що ми громадяни, що за нами повинні стояти основи єдности. І перш за все, очевидно, духовної єдности. Нація консолідована завжди виграє. Нація диверсифікована завжди програє.

Я залишаю крісло Президента щасливою людиною. Мені не соромно буде вас бачити на вулиці і сказати, як рядовий солдат: я робив усе для того, щоб ця нація, щоб ця держава, щоб ця країна відбулася. Я не ховався за солодкі тематики, я не творив популізм. Я 5 років послідовно відстоював те, що було свідомістю мого життя. У мене немає сумніву, що ми не будемо мати російського Чорноморського флоту. Нема у мене сумніву, хоча я розумію, що більшість це не влаштовує сьогодні. Але я був би нечесним Президентом, якби зайняв би лінію більшости. Мені не варто мати таку владу, через яку ти будеш дрібним, мілким чи двостандартним політиком. У мене немає сумніву, що ми будемо в європейській колективній безпеці. У мене немає сумніву, що ми будемо членом Європейського Союзу. У мене немає сумніву, що газотранспортну систему ми не віддамо. Немає у мене сумніву, що у нас буде єдина Помісна церква. Нема сумнівів у цьому, бо так йшла кожна мудра нація. І Росія у тому числі прийшла до своєї єдиної Помісної церкви. Мені нема чого ображатися на когось. Я щасливий тим, що я пройшов свій шлях як Президент цієї країни, і повторюю, коли ми з вами зустрінемося на вулиці, я не буду перебігати на інший бік. Я буду іти напроти вас, буду спілкуватися, буду говорити і, з часом, я переконаний, що той курс, про який ми мріяли, творили і виборювали, повернеться.

Я людина цінностей. Знаєте, я можу обійтися і без прем'єрства, я можу обійтися і без посади голови Нацбанку. Мова йде про те, що я вже у такому віці, коли можу займатися тільки тою справою, яка відповідає моїм цінностям, моєму світогляду. Лакеєм я ні в кого не буду. Хоча добре розумію, що мій обов'язок – допомагати владі чи у парламенті, чи Президенту, чи прем'єру, якщо ті цілі відповідають тому, чому я присвятив останні 5 років свого життя. Тому в такому сенсі я б скоріше сказав, що, очевидно, я відкритий до цих речей. Зараз головне, мені здається, все зробити для того, щоб новообраний Президент зрозумів, що завдання номер один – це прийняти ті рішення, які консолідують після виборів Україну.

ЯК ПРЕЗИДЕНТА ОБИРАЛИ...

ЖИЛИ У БАБУСІ ДВА ВЕСЕЛІ ГУСІ...

Передвиборча казка: замовно-агітаційний жанр чи самодіяльне узагальнення історичних реалій?

Степан ВОВКАНИЧ,
доктор економічних наук, професор,
провідний науковий співробітник
Інституту регіональних досліджень
НАН України

Аби ви не задумувалися та не одразу давали відповідь на це запитання, хочу перед тим розповісти про долю двох новітніх передвиборчих казок. Одна була надрукована 28 січня ц.р. у львівському "Високому замку" (головний редактор Наталя Балюк – дружина Степана Курпіля) не лише під епіграфом: "Жили у бабусі (очевидно в Україні) два веселі гусі, Один сірий, другий білий..." А й з відповідним художнім супроводом. На малюнку перед прозорою урною замислилась старенька бабуся, котра прийшла віддати свій голос за одного з фіналістів президентської гонки. На неї з одного портрета дивиться синій, аж чорний гусь і каже: "Вік волі не видати!" З другого, – біла, біла та ще й чубата, очевидно, гусиня, адже з червоним сердечком. І якщо пильніше придивитися, то замість природного чубчика – заплетена коса. А далі вже казка самого Анатолія Балюка.

Жили у бабусі два веселі гусі...

Господарство у бабусі було не гірше за інших: Корова, Козел і штук з вісімнадцять гусей. Різної вгодованости і моторности. Але якось під осінь бабуся, маючи тільки добрі наміри, необережно спитала:

– Гуси, гуси!
– Ги, ги, ги?
– Їсти хочете?
– Та завжди!

І відразу, не відходячи від годівниці, почали з'ясовувати, хто з них головніший, хто за всіх кращий і товстіший. А вирішувати це наболіле в гусячій ватазі питання доручили бабусі (ніби у неї інших справ немає). Такий закон у цьому господарстві був. Якщо бабуся гусей годує, отже і за гусячий базар відповідати повинна. Отож їй кращого гуся і обирати. Тут гуси галас на всю околицю і здійняли. На кшталт змагань за олімпійським принципом: "Головне не перемога, а участь". Але потайки кожен сподівався, що власне він найбільше бабусі сподобається. Тому кожен гусь тільки себе і нахвалював. У цьому олімпійському змаганні гусь гуся товаришем не вважав. Так на своєму ток-шоу й гоготали: "Ти, гусь, мені не товариш". – ... Мені товариш і годувальник – ненька-бабуся! Не гуси для бабусі, а бабуся для гусей. Ми зробили.

– Кожному гусю – по бабусі. Ми зробимо.
– Любіть бабусю, гуси. Бо бабуся – це я!
– Бабусю від голоду врятують тільки культурні і освічені гуси.
– Тільки гуси-професіонали на чолі зі мною врятують бабусю від таких, як я!
– А що з нашого боку – то у бабусі і наше!
– Вони гоготять – вона працює. Вона – це я з бабусею.
– Пішов до бабусі шукати корупцію. На обід не чекайте.

Так вже нахвалювали бабусю, ніби вперше в житті її побачили. Похвалять і вщипнуть. Похвалять і вщипнуть. Так завзято це робили, що мало бабусю не з'їли. Сусіди дивляться, дивуються. Тому що після цього гусячого розгардіяшу на подвір'ї у бабусі безлад страшенний. Скрізь пух-перо, послід, куди не ступиш. Корова доїтися перестала, від чого навкруги молоко подорожчало, Козел від цього нелюдського кохання з переляку з городу виходити не захотів.

А головне, більшість з цих гусей думали, що контролюють ситуацію, що впевнено плавають у цій водоймі суцільного бедламу. Думали так, думали, поки вода не закипіла.

...І залишилось у бабусі два гусі. Білий й сірий. Ну, білий і є білий. А ось сірий сірим називатися не захотів. Дуже вже це прямолінійно, буденно, дуже автобіографічно. До того ж тиснуть з усіх боків. Лячно не те і не так ляпнути. Тут посиніеш. І він назвався синім гусем.

Залишилось у бабуся два гусі. Один синій, другий білий, два веселі гусі. Два найкрутіші. Найспритніші і найвгодованіші. Білий з родимою плямою у вигляді сердечка в ділянці грудинки і синій з написом на лапці "Вік травиці не щипати".

Два гусі, як нібито у фінал вийшли. Але тут одна цікава річ вимальовується. Гусі думали собі, що це змагання. І переможець отримає головний приз. А це, якщо уважно придивитися, не змагання, а лотерея. Тому що поки до фіналу все було добре. Обскубали та з'їли ж бо не їх! Але зараз має залишитись тільки один! Хто бабусі більше сподобається? Бабусі вирішувати. Як дізнатися, що там всередині, під кольором. Бо ж файний гусь – це не тільки пух-перо. Це і декілька кіло паштету, шкварок... Хто калорійніший? З кого більше навару? Бо ж на честь переможця бенкет влаштовують. Будуть святкувати піррову перемогу...

Та що там бабуся... Для неї, можливо, і не має значення, хто з гусей... А ось самі гуси... Де краще? У гущі подій? У киплячому бульйоні проблем? Це вже не жарти. Бо ж кого виберуть, того за рік і з'їдять. Ось і головне питання. Що краще? Бути головною прикрасою стола чи по-тихому шипіти з-під лавки. В опозиції.

...Бабусі пригадались події, як вони розвивались...

Жили у бабусі два веселі гусі...

Мили гуси лапки, сховались в канавці...

Ось кричить бабуся – хто з вас кращий, гуси?

Виходили гуси, кланялись бабусі...

...Взяла бабуся сокиру і...

***Другу** казку ніхто не надрукував й жоден художник не ілюстрував. У кожній редакції, куди вона залітала, її виганяли чи то від страху надрукувати, чи то вона не подобалася редакторам. Чи, може, за її видрук не було наперед заплачено. Одне слово, ВОНА не була цією, що працює.*

Гнана вітром, вчепилася за великий, аж на три поверхи, портрет ТигрЮлі, що вже півроку висів у центрі Львова на проспекті Тараса Шевченка. Вікна та й очі людей були засліплені цим портретом, і вони не бачили, що вибирають. Але побачили приліплений аж у самому низу будинку якийсь листочок, написаний, як зазначалося, Федівим Степаном на Водохреща, та й прочитали іншу казку.

Про народного Провідника, зрадливу ЗміЮ і мовчазного ГосподарЯ

Жила-була собі велика, працьовита і побожна громада. Щедро нагородив її Бог усім – чорноземними перелогами, ріками, морями і зеленими горами. Та не дав добрих сусідів, обділив мудрими провідниками. Нарешті, після щирих молитов, довгих митарств, великих жертв і поневірянь, допоміг їй Господь спромогтися на власний дім. Толокою запряглися облаштовувати рідну хату, гуртом берегти материнську мову, дружно примножувати традиції батьків та захищати нажите.

На радощах діти висипали на подвір'я, а старші зібралися на Майдані біля високого Собору. Молилися, тішилися, співали та танцювали. Найбільше, звичайно, молодь – легені, дівчата. А щоб було навколо чогось, не так високого, як споконвічний Собор, святкувати, то пішли в ліс, принесли і засвітили ялинку.

Але, шукаючи деревце, натрапили на ЗміЮ. Хотіли її покарати, бо перед тим багатьох покусала, однак уникала справедливого суду. У кого вона тільки не переховувалася, бо не було у неї ні житла постійного, ні жодного майна. Тільки-но її хотіли судити, як ЗміЮчка тонким, викутим на замовлення голосочком, обізвалася: "Любі мої! Я вас ніколи не зраджу, адже душею ваша. Я вас усіх дуже люблю, особливо вашого Провідника. Він від Бога. А вишиванки його і ваші мені дуже до вподоби. І вуха мої обожнюють вашу мову. Я своїм червоним серцем буду вам довіку служити. Білосніжкою біля ялинки стану. У Соборі навіть перехрещуся. Благословення всім принесу". Навіявши гіпнотичного туману і словесної отрути на людей, вона нишком-тишком пригрілася до рамен їхнього Провідника. Зм'якло серце Провідника, і прилюдно визначив він час спокути за всі її витівки.

Попри те, не такою була ЗміЮчка. Не довго і не даремне вона час гайнувала. Захотілося їй влади над усім і всіма. Дуже забаглося їй булави. Хочу бути першою! Став Провідник пручатися, але запізно. Вже міцно отруйне жало вп'ялося в його тіло. Оточила цілою "камандою" гадюк, навіть спокусила деяких вужів. Та і з сусідських нетрів наслала різних плазунів. Нечисть охоче підсобила, бо на такий заклик дуже чекала та готувалася. Непереливки стало Провідникові. Люди-юди йому не допомогли. Слабодухі, служачи йому, не служили, слухаючи – не чули. Заради людей він жертвував життям, а вони не підтримали свого Провідника.

Тим часом вони ж почали ширити чутки про вайлуватого ГосподарЯ, який може домовитися зі ЗміЮчкою. А якщо цього не станеться, то відсуне її від свавільної влади. Заодно, може, і сусідських плазунів прожене. Мовляв, він нутром чує кожний порух не тільки змій, а й козлів чи інших тварин, що хочуть завадити людям жити. Він простий, як двері. Але що робити, якщо лише дверима, нехай не зовсім добротними, можна зачинити хату і убезпечитися від щоденних зрадливих укусів.

І люди повірили в обіцянки ГосподарЯ, сподіваючись, що він справді переможе і покарає хитру ЗміЮ. Може, шануватиме українську мову, захистить землю від сусідських зазіхань і перестане бути від них залежним. Хоча мудрі старці, розпачливо хитаючи сивими головами, бідкалися, що їх знову свої ж плазуни і чужинські сили підступно змусили вибирати найменше зло, а не духовного Проводиря народу. Хоч що б ми зробили, хоч кому повірили б – однак шкодуватимемо. Але що вдієш, коли для тепла і добра в хаті краще хоч погані двері, аніж далі відгодовувати ненаситну, холодну та єхидну ЗміЮ. Єдиний вихід: самим облаштовувати власний дім та невпинно шукати справжнього Проводиря, – не підтримуючи надалі нікого, хоч як би той маскувався, аби заволодіти булавою.

* * *

Нині весь світ стверджує, що немає претензій до замисленої Бабусі. Однак Гуска не хоче визнавати прикінцевий вибір Бабусі. Мовляв, Гусак щось там напльонтав, сфальсифікував. Адже я з ним порівно поділила бабусині симпатії!

Шановна гусяча еліто, не поділ, а об'єднання соборної Громади – України гарантує, що надалі вибір буде не за вами, а за Бабусею – громадою, нацією. Бабуся з казки – це МИ. І ваш рейтинг – не показники другого туру, а першого, де Гуска має аж 25%, а Гусь – на десять відсотків більше. А 5–6% – це, на жаль, показник національно-патріотичних, духовно-інтелектуальних сил, вірних Провіднику, які у фіналі зазначили третю графу або стали протестним електоратом до того чи іншого з породи гусей. Не можуть гуси бути ні інтелектуальним хребтом, ні Провідником нації. Лише у казці та в історичних міфах Римської імперії крикливі гуси – рятівальники-герої. А в Україні є ще прислів'я і приказки: "Де двоє б'ються – там третій користає", "Не копай яму ні перед ким, бо сам у неї впадеш". Про них, власне, і забула Гуска, коли дзьобала Провідника.

Віктор Ющенко – це мій Пан Президент України і таким залишиться для багатьох, які побачили у ньому Першого справді українського Президента, який ревно працює на національне і духовне відродження всього народу, збереження його ідентичності, історичної пам'яті та перспективу розвитку серед вільного світового співтовариства. А хто цього не розуміє – це його і нас всіх, нації, назагал велика проблема, яку ще розв'язуватиме не одне покоління!

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЄВРЕЙСЬКА КАРТА
в російських спецопераціях проти України

Мойсей ФІШБЕЙН

Із сайту "Новости портала "Евразия" (цитую мовою оригіналу):

Евразийцы и евреи за традиционализм и против украинского госфашизма

11.11.2008

11 ноября в московской синагоге в Марьиной Роще состоялась встреча между главным раввином России Берлом Лазаром, а также главой администрации Международного "Евразийского Движения" Павлом Зарифуллиным.

В ходе беседы раввин Лазар выразил глубокую озабоченность в связи с возрождением нацизма на Украине и в Прибалтике. Он рассказал о присуждении награды героя Украины палачу СС Шухевичу. Главный раввин подчеркнул, что следует предотвратить вступление Украины в ЕС и иные международные организации, он призвал гостей воспользоваться своими связями и своим авторитетом в борьбе с реставрацией нацизма.

Відомий російський журналіст, редактор газети "Завтра" Александр Проханов, про якого його співвітчизники кажуть: "Что у Путина на уме – у Проханова на языке", – той Алєксандр Проханов, який відкрито називає себе імперіалістом, 17 вересня 2008 року заявив в інтерв'ю радіостанції "Эхо Москвы": "Сталин становится лицом России". В тому-таки інтерв'ю він сказав: "Россия – потенциальная сверхдержава. В противном случае она рассыплется". Відтак Алєксандр Проханов заявив: "Мы добились вот этого кризиса на Украине". І на запитання журналістки: "Что сейчас нужно делать?" відповів: "Нейтрализовать Ющенко".

Російські високопосадовці (зокрема, мер Москви) вголос висувають Україні територіальні претензії. Плекані й вітані російськими спецслужбами провокатори плюндрують українські національні святині на нашій Говерлі, шматують і топчуть український прапор біля посольства України в Державі Ізраїль. Відтак постійний представник Російської Федерації при ООН Віталій Чуркін на своїй прес-конференції 28 жовтня 2008 року, кажучи про Голодомор 1932-33 років, заявляє: "(...) украинское правительство использует этот вопрос с целью рассорить наши два братских народа, посеять международную рознь. (...) какие бы репрессии или действия ни проводились сталинским режимом, его нельзя называть первопричиной Голода (...) И говорить, что сталинский режим был направлен против украинского народа, неверно". Не знаю, чи російський дипломат Чуркін читав книгу "Всё течёт" про Голодомор, яку написав видатний російський письменник Василій Гроссман. Не знаю, чи пан Чуркін узагалі читає щось, крім "інструкцій з Центру". Але ця його заява – безсоромне блюзнірство. Безсоромним блюзнірством і зухвалою брехнею є й інші його заяви, зроблені на цій прес-конференції в штаб-квартирі ООН. Цитую: "Второй вопрос, (...) имеющий, на мой взгляд, определенную логическую взаимосвязь с первым – это вопрос о героизации нацизма. (...) Президент Украины в приказе о награждении назвал героем одного из одиозных членов украинского нацистского движения господина Шухевича, который был нацистом. (...) Вы припоминаете, что на территории Киева были убиты тысячи евреев? Большинство из этих людей, которые убивали евреев в Бабьем Яру, были украинские нацисты".

"Украинские нацисты"? Себто якісь українці, які буцімто були членами гітлерівської НСДАП, а не німці з "айнзатцкоммандо" розстрілювали євреїв у Бабиному Яру? "Шухевич, который был нацистом"? Який буцімто був членом НСДАП й, перебуваючи в Галичині, в якийсь спосіб був причетний до розстрілів у Бабиному Яру? Сказати таке міг або невіглас, або свідомий дезінформатор. Сподіваюся, бодай невігласом пан Чуркін не є.

Нагадаймо панові Чуркіну, що саме СРСР, правонаступницею якого нині є Російська Федерація, з 39-го до 41-го року був союзником нацистської Німеччини.

Чого варті бодай кадри кінохроніки зі спільними радянсько-німецькими військовими парадами! Нагадаймо й про те, як ведеться дезінформаційна спецоперація щодо Головного командира УПА генерала Романа Шухевича. Спочатку до ЗМІ закинули версію, буцімто Роман Шухевич був "капітаном СС". Дезінформаторам відповіли, що такого звання взагалі не існувало. Тоді дезінформатори перетворили Романа Шухевича на якогось "оберштурмфюрера". Їм пояснили, що для того, аби до 1944 року потрапити в "СС", треба було довго доводити своє "арійське походження", якого Роман Шухевич, звісно ж, не мав. Тоді дезінформатори закинули до ЗМІ версію, буцімто Роман Шухевич отримав військову нагороду з рук Гітлера. Дезінформаторам нагадали, що з рук Гітлера військову нагороду отримав лише Гімлер. Що ж до Головного командира УПА Романа Шухевича, то, згідно з інформацією Військового архіву Німеччини, котрий міститься в місті Фрайбурзі, Роман Шухевич узагалі не був нагороджений жодною німецькою нагородою.

Але дезінформаторам конче треба дискредитувати і генерала Шухевича, і УПА, і весь український національно-визвольний рух, і президента України Віктора Ющенка.

Тож вони вдалися до давньої чекістської провокації й розіграли "єврейську карту": одних звинуватили у винищенні євреїв, а інших – у "героїзації" тих, хто буцімто винищував. Прийом відомий: відвернути євреїв від українського національного відродження, відвернути і євреїв, і весь цивілізований світ від тих, хто хоче відродити справжню, українську Україну. Українську за духом своїм, за мовою своєю, за пам'яттю про своїх геніїв та героїв. Українську – для всіх у ній сущих, незалежно від етнічного походження.

1942–43 років дружина Головного командира УПА Романа Шухевича пані Наталія Шухевич переховувала в себе єврейську дівчинку Іру Райхенберґ. Генерал Шухевич зробив дівчинці фальшивий паспорт на ім'я Ірини Рижко. Коли гестапо заарештувало пані Наталію Шухевич, дівчинку переправили до сиротинця при жіночому монастирі в селі Куликів, що на Львівщині. Там дівчинка пережила нацистську окупацію, пережила війну. Позаторік Ірина Рижко померла в Києві. У Києві її син Володимир.

Про все це я сказав на своєму брифінгу в Міністерстві закордонних справ України 3 листопада 2008 року.

Президент Віктор Ющенко підніс визнання Української Повстанської Армії на державний рівень. Маніпульовані російськими спецслужбами ЗМІ (і в самій Росії, й поза нею) розгорнули шалену кампанію звинувачень УПА у винищуванні євреїв. 14 жовтня 2008 року – на свято Покрови, в день ушанування пам'яті вояків УПА – я дав інтерв'ю Бі-Бі-Сі. Дозвольте зацитувати фрагмент.

"«Антиєврейські акції УПА» – то є провокації, що запускаються з Москви. Це брехня, буцімто УПА винищувала євреїв. Скажіть мені, як УПА могла винищувати євреїв, коли євреї були в УПА, служили в УПА? І я був знайомий з євреями, які служили в УПА. Наприклад, я був знайомий із доктором Абрагамом Штерцером, він по війні жив в Ізраїлі. Був Самуель Нойман, його псевдо було Максимович, був Шай Варма (псевдо Скрипаль), був Роман Винницький, його псевдо було Сам. Була видатна постать в УПА, жінка Стелла Кренцбах, яка написала спогади потім. Вона народилася в Болехові на Львівщині, була донькою рабина, сіоністкою і товаришувала там у Болехові з донькою греко-католицького священика Олею. 1939 року Стелла Кренцбах закінчила філософський факультет Львівського університету. Від 1943 року була в УПА медсестрою і розвідницею. Навесні 1945 року її схопили енкаведисти на зустрічі зі зв'язковим у Рожнятові. Потім там була тюрма, катування і смертний вирок, і її визволили вояки УПА, – Стеллу Кренцбах, єврейку. Влітку 1945 року вона перейшла з українськими повстанцями в Карпати і 1 жовтня 1946 року пробилася до англійської окупаційної зони в Австрії. І відтак дісталася Ізраїлю. Знаєте, де вона працювала в Ізраїлі? В міністерстві закордонних справ. У своїх спогадах Стелла Кренцбах написала: "Тим, що я сьогодні живу і усі сили моїх 38 років віддаю вільному Ізраїлю, я завдячую, мабуть, тільки Богові і Українській Повстанській Армії. Членом геройчної УПА я стала 7 листопада 1943 року. У нашій групі я нарахувала 12 євреїв, з них 8 лікарів". Так от, я сподіваюся, що Українська держава назве їх усіх поіменно. Їх, що не бувши етнічними українцями, воювали за незалежність України, Українська держава назве своїми героями. Для мене особисто УПА – це святе, і, як на мене, для кожного, незалежно від його етнічного походження, хто має в душі бодай щось українське, УПА – це святе".

Російські спецслужби намагаються дестабілізувати ситуацію в Україні, підірвати її суверенітет і незалежність, створити їй негативний імідж, а відтак – унеможлививши інтеграцію до європейських та євроатлантичних структур – перетворити на узалежненого й маніпульованого сателіта. Неабиякого значення у своїх спецопераціях проти України вони надають міченій "єврейській карті".

Щодо українців і євреїв. Нас хочуть пересварити. Метод відомий: "Розділяй й владарюй". Розділити нас їм не вдасться. Владарювати також.

Мойсей Фішбейн – визначний український поет і перекладач, лавреат премії імені Василя Стуса, член Українського Центру Міжнародного PEN-клубу та Національної спілки письменників України. Академік Іван Дзюба назвав його Поетом з Божої ласки. Про Мойсея Фішбейна пишуть світові енциклопедії. В Україні його нагороджено орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня й орденом Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого III ступеня.

Закінчення.
Початок в минулому числі.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПРО ПАТРІОТИЗМ І ПСЕВДОПАТРІОТІВ

Я – син багатолітнього політв'язня, якому смертний вирок було замінено на 25 років каторги. Мій батько був головою Костопільського районного осередку КУН, що на Рівненщині. Я – член Руху з 1989 року, наразі член УПН та сотений Українського Козацтва. Хочу висловитись щодо статті "Пробач, провіднику, або Чи буде коли-небудь гідно вшанований в Костополі Степан Бандера?" та її автора Юрія Лисицького.

Сім років тому зусиллями місцевої УНП було виготовлено та закріплено на будинку по вул. Степана Бандери анотаційну дошку. 1 січня, прийшовши з прапорами та квітами до дошки з метою вшанування Героя, ми там побачили таких, як Лисицький, напідпитку. В результаті, вислухавши багато нарікань від людей, усі національно-демократичні сили Костополя вирішили вшановувати Бандеру не 1, а 2 січня. Особливо відзначу торішнє вшанування смолоскиповою ходою.

Те, що пише у своїй статті Лисицький, – повна маячня! Він називає нас патріотами в лапках. А сам був членом УНП. Коли до Костополя приїздив Юрій Шухевич, він одягнув пов'язку УНА-УНСО. Коли потрібно, бере в руки прапор БЮТ. Хотілося б, щоб Ваша газета, яку я так люблю, не друкувала листів таких, як Лисицький.

А тим часом у Костополі проведені громадські слухання, опитування та анкетування мешканців міста, виділена земля під встановлення пам'ятника Герою України Степану Бандері.

З повагою
Богдан ДІДУХ,
м. Костопіль

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ІЗ КРОВИ Й КОСТИ БОРЕЦЬ ВИЗВОЛЬНОЇ СПРАВИ

Сімдесят років тому, у 28-річному віці, героїчно віддав своє життя за свободу України Крайовий Провідник ОУН на Західно-Українських землях Володимир Тимчій-"Лопатинський". Він став першим полеглим зі складу Проводу Революційної ОУН. Варто зазначити, що до пантеону борців за волю України належить більшість членів великого роду Тимчіїв.

В.ТИМЧІЙ-"ЛОПАТИНСЬКИЙ"

Як Лопатинський з-за кордону
У рідний край у Львів вертав
І ніс він думи про повстання,
Тоді чекістам в руки впав.
(уривок з пісні)

Володимир Тимчій народився 28 жовтня 1911 року в селі Грабовець Стрийського району. Батько Іван був професійним військовим, служив на теренах Чехії штабс-фюрером (командиром чоти). Мама Марія провадила велику сільську господарку та виховувала семеро дітей.

1932 року Володимир закінчив Стрийську ґімназію і вступив на гуманістичний факультет Львівського університету.

Уже в гімназії активно працював у патріотичних українських організаціях – "Просвіті", "Рідній школі", "Пласті", ОУН. Під керівництвом Степана Охримовича організував Першу ланку Юнацтва ОУН і став її Провідником. Дружив і тісно співпрацював зі Степаном Бандерою, Олексою Гасиним, Петром Мірчуком. Пізніше займав відповідальні пости в ОУН: організаційного референта повітового, а потім окружного Проводу Стрийщини, організаційного референта Крайової Екзекутиви на ЗУЗ і, нарешті, Крайового Провідника та члена революційного Проводу ОУН.

ЧЕРЕЗ РОДИНУ ДО САМОПОСВЯТИ УКРАЇНІ

Патріотично налаштованою була вся велика родина Тимчіїв, і коли прийшла пора історичних випробувань, більшість із них стали в перших рядах борців за незалежність України.

Брати Стефан і Теодор Тимчії вели активну роботу в ОУН. Стефана 1934 року польський суд засудив на три роки ув'язнення за розповсюдження націоналістичних листівок. Вийшовши з тюрми, він продовжив підпільну діяльність, у 1938–39 рр. боровся на Закарпатті проти угорських окупантів, потрапив у полон. Мадяри передали Стефана полякам, а ті без суду вбили його на території польської військової частини під Стриєм 1939 року. Стефан став першою жертвою у боротьбі за незалежність України, яку приніс рід Тимчіїв.

Теодор Тимчій навчався у Стрийській ґімназії. Був членом ОУН від 1932 р. Після розколу очолив місцевий осередок революційної ОУН. Займався пропагандивною роботою, від листопада 1945 р. під псевдонімом "Аркас" працював районним референтом пропаганди нафтового басейну м. Борислава та околиць. Під час облави 22 березня 1946 р. НКВС виявило у двох кілометрах на північ від с. Доброгостова Дрогобицького району підпільну друкарню, якою опікувався Теодор Тимчій-"Аркас". У той час, окрім нього, там було ще шестеро повстанців, які на пропозицію здатися відповіли кулеметним і автоматним вогнем. У нерівному бою Тимчій-"Аркас" та ще четверо повстанців загинули, а двоє його охоронців потрапили до ворожого полону. З криївки енкаведисти вилучили 1 кулемет, 2 автомати, 4 ґвинтівки, 2 пістолети, 4 ґранати, друкарську машинку, ротатор та різноманітну підпільну літературу.

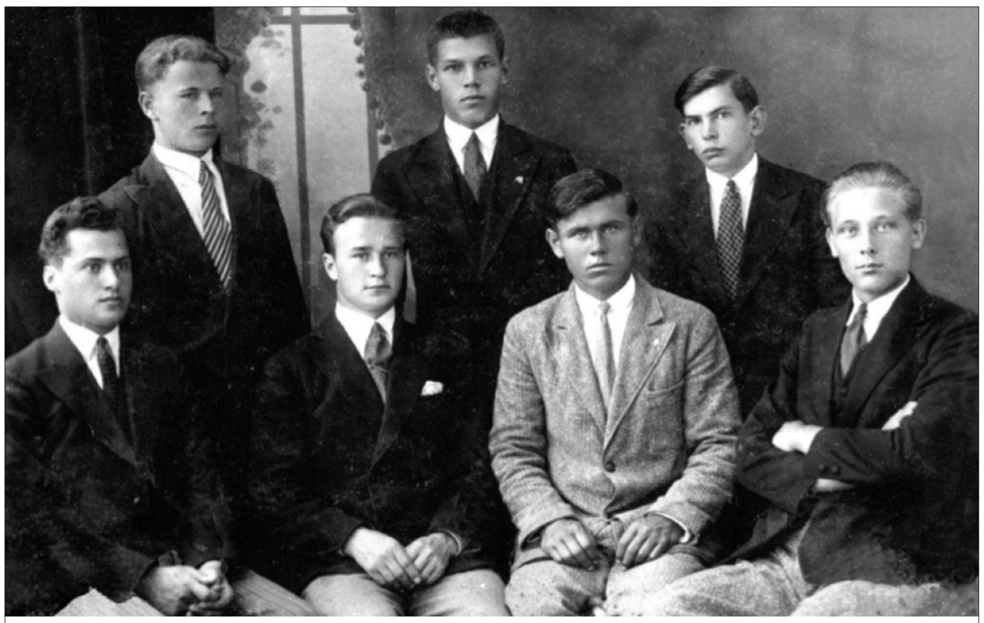
Брати Іван та Богдан Тимчії були в Дорості "Рідної Школи", а згодом стали членами ОУН. Івана після війни заарештувало НКВС. Його довго тримали у Стрийській тюрмі, жорстоко катували, вимагаючи, щоб видав криївки, прізвища і псевда повстанців. Він не зрадив друзів, і тоді його вислали до Сибіру на каторжні роботи. Повернувся Іван додому вже після смерти Сталіна інвалідом і невдовзі помер на руках у старенької матері.

Двоюрідні брати Володимира Микита Опришко та Іван Тимчій ще юнаками складали кістяк грабовецької ОУН. Микита Опришко-"Медвідь" – організаційний референт КЕ ОУН на ЗУЗ – відзначався винятковою силою і був найвірнішим побратимом і охоронцем для "Лопатинського". Вони і загинули разом в бою з енкаведистами. Петра Тимчія за діяльність в ОУН 1943 року розстріляли німці на цвинтарі у Голобутові.

Михайло Денькевич (1924 р.н.) – син Ганни Тимчій, – навчаючись у Стрийській ґімназії, пішов слідами свого двоюрідного брата Володимира. Під час німецької окупації організовував націоналістичну молодь для проведення проукраїнських акцій. Староста села Грабівця за наказом окупантів готував списки молодих людей, яких мали вивозити на роботи до Німеччини. Щоб врятувати своїх рідних, він заносив у ці списки бідняків і підпільників-націоналістів. Видав німцям і Михайла. У Німеччині юнак створив підпільну групу українських націоналістів, проте хтось їх видав. Михайла відправили у концтабір, однак йому вдалося втекти. Перейшовши західний фронт, він вступив до американської армії. Згодом виїхав до США, де здобув дві вищих освіти, став науковцем.

ОСТАННЯ ГРАНАТА НА ЧОТИРЬОХ

У перші роки своєї діяльности В.Тимчій організовував походи українців на гору Маківку, де відбувалося вшанування пам'яти полеглих стрільців. Він започаткував будівництво читальні у с.Грабовець, за його ініціативи весілля на Стрийщині стали для молоді безалкогольними. Особливо успішною у Стрийському повіті була "шкільна акція", помітним учасником і організатором якої був Володимир Тимчій. За активну політичну діяльність польський режим неодноразово кидав В.Тимчія до в'язниці, в т.ч. й до Берези Картузької.

Володимир ТИМЧІЙ (стоїть крайній зліва) з друзями після закінчення Стрийської гімназії. Крайній справа стоїть Степан БАНДЕРА.

Ставши улітку 1939 року Крайовим Провідником ОУН на Західно-Українських землях, він зміцнював і розширював Організацію всупереч вказівці закордонного Проводу про розпуск ОУН на ЗУЗ, створював у Краю загони самооборони та організував військові вишколи. На початку Другої світової війни ці загони захистили український люд від мародерства і звірств відступаючої польської армії. Ще в серпні 1939 р. В. Тимчій відправив на Полісся підпільників з Галичини та Волині з завданням налагоджувати контакти з українськими землями, що тоді перебували під російсько-большевицьким пануванням, та готувати збройне повстання на випадок війни. Робота скерованих В.Тимчієм підпільників значно посилила впливи ОУН на північних окраїнах українських земель, що згодом стало підґрунтям успішної боротьби відділів УПА, яка й творилася на Поліссі.

Степан Бандера й інші визначні діячі ОУН з великою симпатією і теплотою згадували про Володимира Тимчія. Ось що пише Адольф Гладилович у спогаді "Володимир Тимчій-Лопатинський", присвяченому 39-літтю його загину: "Ранньою весною 1938 року Повітовий Провідник ОУН Дрогобиччини Теодор Муйла повідомив мене, що він, Богдан Зарицький і я маємо зустрітися з нашим новим Провідником. Зустріч відбулася в лісі біля села Гаїв Вижніх. Незнайомий, якому ми відтепер підлягали, був кремезної будови, круглолиций, білявий, коротко обстрижений – доказ, що він недавно вийшов із тюрми. Після короткої розмови, в якій мимоходом згадав, що йому довелося бути й у горезвісному концтаборі в Березі Картузькій, приступив до справи. Кожної другої неділі пополудні ми троє матимемо з ним у лісі сходини. Нікому з нас не вільно сходин пропустити.

– Якщо б я не прибув на сходини, – сказав він нам, – то знайте, що я помер, або арештований. Те саме відноситься і до кожного з вас – тільки смерть або арешт виправдують неприсутність на сходинах. Навіть смерть і похорон рідної мами не можуть бути виправданням для того, хто не прийшов на сходини.

– Вам не треба знати, хто я і як я називаюся, – заявив він нам. – Для вас я Провідник, і тільки так маєте мене називати. В разі арешту й допитів тим певніше можете твердити, що мене зовсім не знаєте".

Під час так званого розколу ОУН на бандерівців і мельниківців у лютому 1940 року Тимчій-"Лопатинський" двічі зустрічався з головою ПУНу полковником А.Мельником, але не зміг схилити його до проведення кадрових змін та переходу до активної боротьби з опорою на власні сили. Тому він беззастережно підтримав тих членів Організації, які вважали за необхідне створити революційну ОУН.

Відразу після наради 9–10 лютого 1940 року і створення революційного Проводу ОУН Володимир Тимчій-"Лопатинський" разом із Зеновією Левицькою-"Зенею", Микитою Опришком-"Медведем" та Теодором Оленьчаком-"Васильківим" поверталися з Кракова до Львова. Вони перейшли німецько-радянський кордон, що пролягав тоді вздовж річки Сян, але червоні прикордонники помітили їхні сліди і влаштували погоню. В архіві СБУ збереглася довідка: *"...При переходе границы ТЫМЧИЙ, ОПРЫШКО, ВАСИЛЬКОВ и ЛЕВИЦКАЯ были обнаружены и преследуемые нарядом советских пограничников, которым оказали упорное сопротивление, и после того, как у них вышли все патроны и не желая сдаться пограничникам, ТЫМЧИЙ, ОПРЫШКО, ВАСИЛЬКОВ и ЛЕВИЦКАЯ взорвали себя последней оставшейся у них гранатой..."*.

Цей бій відбувся 13 лютого 1940 року в селі Устиянові біля Устриків Долішніх (зараз це територія Польщі). Володимир Тимчій-"Лопатинський" став першим полеглим з Проводу ОУН (революційної).

* * *

Український народ гідно вшанував пам'ять славного Провідника. Відразу після загибелі В.Тимчія-"Лопатинського" та його товаришів невідомий автор склав пісню-баладу про цю подію. За твердженням колишніх провідних членів ОУН Петра Дужого та Василя Кука, яке не відкидає відомий дослідник національно-визвольної боротьби, зокрема повстанських пісень – Григорій Дем'ян, автором пісні був Крайовий Провідник ОУН Іван Климів-"Легенда". У пісні наголошено, що В.Тимчій повертався в Україну з наміром підняти повстання проти нових завойовників й описано героїчну смерть першої жертви новоствореного Революційного Проводу ОУН. Упродовж двадцяти років ця пісня гріла серця не тільки учасників боротьби ОУН і УПА. Її співали прості люди в усій Галичині. Зрештою, вона не припинила побутування в часи існування СРСР, її співали і поширювали в діаспорі, співають і тепер.

У статті використані матеріали з книжки Василя Шпіцера і Володимира Мороза "Крайовий Провідник Володимир Тимчій-"Лопатинський" – Львів: Афіша, 2004.

ПАМ'ЯТАЙМО СВОЇХ ГЕРОЇВ!

Пам'ятний знак на честь 350-річчя перемоги у Конотопській битві

ДНІ СЛАВИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗБРОЇ

Нам є чим пишатися в нашій минувшині!

Петро КОСТЮК, полковник, історик

Окремо маємо відзначати переможні битви військ Богдана Хмельницького **(1648–1652 рр.).**

Лише 1648 року – перемоги військ Богдана Хмельницького **14 квітня – 16 травня під Жовтими Водами** (перша перемога української армії у Національно-визвольній війні), **15–16 травня під Корсунем** (нині Корсунь-Шевченківській Черкаської області – одна з визначних перемог Б.Хмельницького в ході Національно-визвольної війни українського народу середини XVII століття), **11–12 вересня під Пилявцями** (у результаті перемоги під Пилявцями було визволено Волинь та Поділля і армія Хмельницького рушила на Львів; уперше склалися передумови для визволення усіх українських земель з-під іноземного гніту і для об'єднання їх в єдину незалежну державу).

1652 р. – перемога 22 травня під Батогом (на лівому березі Південного Бугу, поблизу гори Батіг). Ця перемога дозволила українській стороні скасувати умови невигідного Білоцерківського договору 1651 року, забезпечила умови для подальшої розбудови етнічної державності. Останню битву сучасники порівнювали зі славнозвісними Каннами.

Серед перемог інших гетьманів насамперед маємо відзначати **9 липня 1659 р.** – день перемоги в Конотопській битві. Ця визначна історична подія 2009 року в вперше відзначалася в Україні на державному рівні.

Битва під Конотопом – один із важливих етапів українсько-російської війни 1658–1659 років. Вона відбулася між козацькими військами гетьмана І.Виговського та 100-тисячною московською армією. У ході битви царські війська зазнали нищівної поразки (загинуло до 40 тис., а 15 тис., на чолі з воєводою, потрапили в полон). І.Виговський втратив 4 тис. козаків.

1667 р. – взяття козаками фортеці Кафи, найбільшого ринку рабів у Криму. Під час морського походу 5-тисячним військом козаків на чолі з Сірком та Іваном Рогом взято штурмом Кафу та інші міста Криму, звільнено 2 тис. невільників. 1675 року 20-тисячне військо козаків визволило Бахчисарай і Гевлев (Євпаторію).

12 вересня 1683 р. – розгром під Віднем османського війська об'єднаною армією європейських держав за участю українських вояків. Ця перемога припинила османську експансію в Європу.

1787–1788 р. – морські битви при Кінбурнській косі (тепер Миколаївщина), де Чорноморська козацька флотилія на чолі з Сидором Білим зіграла основну роль у розгромі флоту турецького адмірала Ессакі-Гуссейна, що дало змогу повернути до складу України фортеці Очаків (Дашів) і Кінбурн.

28 квітня 1915 р. – початок боїв Легіону Українських Січових Стрільців на горі Маківка, що стали символом прагнення українців до боротьби за самостійну державу.

29 січня 1918 р. – бій під Крутами ("Українські Фермопіли"). Загін першої Київської військової школи та Помічний студентський курінь прийняли нерівний бій з військами М.Муравйова, що рвалися до Києва.

Крути – це моральна перемога, що примусила свідому громадськість чітко розрізняти, хто свій, а хто чужий – ворог, загарбник. Крути – важлива подія в історії українського війська часів національно-визвольної боротьби першої половини XX ст., у цілому і цей бій треба розглядати як одну із суттєвих ланок процесу становлення та розвитку українських збройних сил.

10 квітня – 24 квітня 1918 р. – Кримська операція. Окрема група на правах дивізії під командуванням полковника П.Болбочана звільнила Кримський півострів від більшовиків. 22 квітня 1918 р. Кримська група ввійшла в м. Джанкой, а 24 – в Сімферопіль. Опанування Севастополя мало бути реалізовано кінним полком ім. К.Гордієнка під командуванням В.Петріва та Кримським кінним полком. І хоча українські війська не ввійшли в Севастополь, але це забезпечило перехід Чорноморського флоту на бік України. Цей похід виявив блискучий талант полковника Болбочана, як воєначальника, та продемонстрував боєздатність української регулярної армії.

5–28 червня 1919 р. – проведена Чортківська наступальна операція Української Галицької Армії з метою розгрому угруповань противника в районі м.Чорткова (тепер Тернопільська область) та визволення всієї території Західно-Української Народної Республіки.

31 серпня 1919 р. – об'єднані українські армії (дієва армія УНР і Українська Галицька Армія) звільнили від більшовиків столицю України місто Київ.

21 серпня 1920 р. – битва під Замостям. 6-та Січова дивізія М.Безручка прийняла бій з 1-ю Кінною армією Будьонного. Будьонівці були змушені відступити, оскільки так і не зламали оборону січовиків. Полковник М.Безручко фактично врятував від страшної поразки всю Польщу. Це він на чолі 6-ї Січової дивізії не пропустив на Варшаву 1-шу Кінну армію.

Треба і далі прославляти героїзм воїнів Української Повстанської Армії, які помирали з останніми словами на устах: "Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї"! Адже були перемоги частин УПА над нацистами в с. Колки на Волині **18 квітня 1943 р.**, в результаті чого утворено т.зв. "Колківську республіку". Був героїчний бій підрозділів УПА (5 тис.) під с.Гурби **25 квітня 1944 р.** на Рівненщині з військами НКВС (30 тис.), що займались перед тим депортацією народів Закавказзя. Нерівний бій, який відбувся **15 січня 1945 р.**, за 3 км від с.Рушір в бік Космача (Івано-Франківщина), між повстанською сотнею Березівська та в декілька разів чисельнішими військами НКВС, які перед тим займалися депортацією кримських татар, чеченців, інгушів, закінчився повним розгромом НКВсівців.

Перелік видатних дат, звичайно, неповний і потребує розширення, але їх потрібно відзначати на державному рівні.

УТВЕРДЖУВАТИ УКРАЇНСЬКУ ПЕРЕМОЖНУ ТРАДИЦІЮ

Традиції української зброї, їх вивчення, відзначення, пошана до них – це переконливий засіб боротьби зі стереотипами меншовартості, що їх десятиріччями і сторіччями нав'язували українському народові окупанти з півночі та заходу.

Якщо говорити про зовнішньополітичну безпеку держави та місце в ній військової доктрини, то не лише оборонної, а й наступальної, бо наступ – найкращий спосіб оборони.

День Незалежности України. 24 серпня 2009 року, м.Київ

Не підлягає сумніву, що історичні традиції непереможної української зброї – один з важливих елементів військово-політичного виховання. Оволодіння цими традиціями передбачає навчання військової історії, яке надто поволі входить у програми військових навчальних закладів. Збірники автентичних документальних текстів з військової історії України різних століть мають відновити правду про наше військове минуле і наші військові традиції. "Білі книги", складені з архівних документів, повинні висвітлити долю українських військових діячів, винищених окупантами, поширити об'єктивні знання в глибину століть: на українських королів, гетьманів, генеральну старшину, полковників козацьких часів, князів та воєвод княжої доби. Пам'ять про них не має пропасти. Упорядкування полів битв, українських військових кладовищ, відзначення їх пам'ятними знаками, місцевими музеями, каплицями – важливі ланки виховання громадянина-патріота.

Наша військова історія повинна бути засвоєна сучасними політичними елітами та громадянами України. Військом не можна нехтувати, героїв гріх забувати. Адже тільки в минулому столітті, через недооцінку українськими керманичами ролі війська в державотворенні, Україна п'ять разів втрачала державність. Пригадаймо слова митрополита Андрея Шептицького: "Майже немає ціни, яку слід було б дати за створення української армії".

Але, на жаль, клаптикове, нецілісне розуміння історії України (останні 70 років панування Радянської влади – так "історично склалося"), "розруха в головах" не дають можливості сприймати нашу історію як соборну. Історія вчить, що самостійну соборну державу здобув собі тільки український народ і тільки власною боротьбою і працею. Без власних змагань українського народу навіть найсприятливіші ситуації не давали ніколи державної незалежності. Хіба що на зміну одним поневолювачам приходили інші. Як визволення, так і оборона самостійної України в свої часи завжди спиралися і мають спиратися тільки на власні українські сили, на власну боротьбу і постійну готовність до самооборони.

Незалежна Українська держава зобов'язана створити Пантеон Героїв та вшановувати Дні Слави Українського війська.

Важливими кроками на шляху до впровадження національної системи відзначення на державному рівні Днів Слави Української зброї стали укази Президента України В.Ющенка щодо вшанування подвигу Героїв Крут (2007–2008 рр.), Указ Президента України "Про відзначення 350-річчя перемоги війська під проводом гетьмана України Івана Виговського у Конотопській битві" (2008), Укази Президента України 2009 року "Про деякі заходи щодо відзначення видатних подій національної воєнної історії" та "Про додаткові заходи щодо визнання українського визвольного руху XX століття".

Важко переоцінити значення Указу Президента України "Про відзначення у 2009 році 360-ї річниці подій, пов'язаних зі створенням Української козацької держави", що справляє величезний вплив на виховання у громадян почуття патріотизму, поваги до історичного минулого Українського народу та усвідомлення українцями тяглости Української держави. Нарешті, останні Укази Президента України В.Ющенка про вшанування Українських Січових стрільців, про присвоєння звання Героя України Степану Бандері та "Про вшанування учасників боротьби за незалежність України в XX столітті".

Потрібно утверджувати українську переможну традицію як конкурентну перевагу. Це буде працювати на ідентичність української нації. Державі і нації потрібні свої герої.

Українському народу – Дні Слави Української зброї.

м.Київ

Закінчення. Початок у №6.

КОД НАЦІЇ

Моїм співрозмовником є лікар, поет, знаний в Україні санскритолог Василь Олексійович КОБИЛЮХ. Він переклав із чеської на нашу мову "Молитву Кунгути", яку в 13 ст. написала дочка чернігівського князя Ростислава Михайловича, дружина чеського короля Оттокара ІІ, перша поетеса Чехії – Кунгута.

Василь Кобилюх вважає, що ніщо інше не дає стільки вираженого, історично зумовленого етимологічного значення в сучасній українській мові, як прадавній санскрит. Нещодавно побачила світ його розвідка "167 синонімічних назв землі у Санскриті". "Праця Василя Кобилюха є актуальною, оскільки в ній розглядається українська мовна культура на основі назви "Земля", яку в синонімічному вживанні розвинули праукраїнці у стародавні часи протягом тривалого періоду, – пише у передмові до книги доктор історичних наук Віктор Ідзьо. – Розвідка насичена високим рівнем достовірності, численними джерелами, котрі конкретизують результати дослідження, виражають логічну мовознавчу та історичну послідовність, що надає читачам-мовознавцям, історикам та студентам цінний матеріал для вивчення власної історії мовної культури нації від Ведійського Санскриту до наших днів".

Василь КОБИЛЮХ:
"УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ – КОЛИСКА КУЛЬТУРИ ЛЮДСТВА"

– Василю Олексійовичу, чим Вас так привабив, зацікавив санскрит?

– Санскрит – дослівно означає Святе Писання або культурна, досконала мова. Наші вороги старанно приховували найменші відомості про нього, аби українці не збагнули правди про себе у мові, історії, вірі й у всій філософії життя на Землі. Мене змалку цікавило, що означає те чи інше слово. Особливо багато стародавніх українських слів довідувався від своєї бабусі Ганни Гладун. А коли став студентом філологічного факультету університету, то до санскриту мене спрямував професор Петро Коструба, якого пізніше вивезли у Сибір. Колонізатори позбувались мудрих, національно-свідомих людей, котрі світилися і вносили промінь свободи в народ. Упівці, дисиденти, інші українські патріоти повстали проти Радянської імперії. А вона тільки за розміром була великою, а розумом – подібна до гниди, прогнила зсередини...

– Який, власне, зв'язок між санскритом і українською мовою?

– Необхідно зрозуміти: вивчаючи санскрит через призму української мови, її говорів – відновлюємо праукраїнську мову, яка фактично не досліджена. А саме завдяки їй француз Ж. Шампольйон 1823 року розшифрував ієрогліфічне письмо Стародавнього Єгипту. Це засвідчує, що стародавні єгиптяни (копти) були переселенцями з України. Їхня мова дуже подібна до говірки автохтонних лемків пряшівського Закарпаття.

– Відомо, що санскрит є найдавнішою пам'яткою індійської культури!..

– І української теж. Бо саме праукраїнці завезли його в Індію. Це аргументують видатні зарубіжні історики, зокрема й індійські. Приміром, президент Індії С.Радгакрішнан у своїй праці "Індійська філософія" підкреслив: "Оріяни принесли з собою визначені поняття і вірування, які вони продовжували розвивати в Індії. У "Ведах" обожнена чарівна природа Оріяни-Скитії-Руси-України. Її чотири пори року: Гима – зима, Весанта – весна, Літойя – літо, Шарада – осінь (від слова "шару" – діти), назви злаків, звірів, дерев засвідчують про велику і благословенну культуру цього народу". Зверніть увагу на подібність Індії та України: наші народи мають найбільше (понад сто) національних музичних інструментів у світі.

Англійський філолог та історик, професор Л.Веделл ще 100 літ тому обґрунтував спорідненість між шумерською і трипільською, тобто давньоукраїнською мовами. 1880 року польський і російський мовознавець М.Красуський писав: давньогрецька, єгипетська, римська мови походять від праукраїнської.

Наші предки жили у непорушному єдиномовному просторі до 375 року н.е. – першої навали монголо-китайців, котрі знищили середньоазійські праукраїнські держави – Кушанію, Бактрію, Хорезм тощо, зменшили панування українського слова та праукраїнців у 40 разів порівняно з кордонами сучасної України. Саме тоді наші предки втратили зв'язок з Індією, забули про нашу прамову-санскрит, бо залишилися без учителів-брахманів – провідників до Всевишнього, до найсвятішої ідеї нації – Незалежності. А все тому, що обірвався зв'язок поколінь. Українська праісторія без підтвердження у санскриті – не історія.

– Ви обстоюєте і розвиваєте версію, згідно з якою Атлантида знаходилась на території Українських Карпат...

– Це засвідчує санскрит і археологічні розкопки. Так, у 1970-х роках українець Владислав Гладилін виявив стоянку первісної людини поблизу с. Королеве на Закарпатті, якій мільйон років, чим змусив світових науковців переглянути питання терміну і шляхів заселення Східної Європи. Сьогодні вже ніхто не сумнівається: освоєння цієї території, зокрема й теренів України, почалося ще мільйон років тому, до того ж: заселення відбувалося не зі Сходу, як вважали довгий час, а із Центральної й Південної Європи, тобто із західних земель Праукраїни. Вже 500 тис. років тому на наших теренах існувала розвинута цивілізація.

Є достовірні підстави (археологічні, географічні, топонімічні) вважати Карпатсько-Подільський кряж Руським островом – Атлантидою – де 180 тис. літ до н.е., опісля потопу, спричиненого таненням Третього Льодовика, знайшли прихисток тисячі, а то й мільйони осіб. Саме Карпатсько-Подільський острів, як природній Господній ковчег Ноя ("Ной" у санскриті – народний вождь, порадник і рятівник; дослідниця А. Кульчицька з Чикаго пише про культуру Ноя в Україні) – врятував людність і фауну Європи. В Українських Карпатах донині збереглося близько 470 допотопних унікальних рослин. До речі, у санскриті назва "Атлантида" означає "тривале терпіння білих". Вже 150 тис. років до н.е. наші предки вірили в присутність Бога у нашому земному довкіллі. Після того, як велика вода спала, відбувалося розселення народу вздовж річок.

– Куди конкретно переселялись?

– Насамперед на північні і східні землі сучасної України. Це доводять археологічні знахідки у с. Мізин Чернігівської області. Зокрема на кісточках-фібулах із Мізинської стоянки нараховано до 20 видів різьблених типів стародавнього Тризуба, який, на переконання наших предків, є символом триєдиного Бога.

Праукраїнці неохоче йшли на Північ, туди, де сьогодні знаходиться Москва. Бо там була болотиста місцевість і знаходили прихисток хіба злодії. Між іншим, "Москва" з санскриту перекладається як "місце, де злодій і грабіжник". А тих, хто все-таки подався туди, – називали "мудаками" – нетямущими. Взагалі, впізнаємо сліди культури наших предків на кожному кроці земної кулі. Праукраїнці (кельти-кіммерійці) поширили духовну культуру про наше довкілля на всю Європу. Навіть Океанія рясніє українізмами в гідронімах і синонімах.

– Слухаючи Вас, мимоволі пригадав уривок із вірша Бориса Олійника: "Ми тут жили ще до часів потопу, наш корінь у земну вростає вісь..." Чи можна говорити про особливу енергетику української землі, підсоння, які не витримують злих чужинців?

– Звісно. Рідна земля не лише зберігає таємниці нащадків, вона – пульсує, впливаючи на наше мислення, мовлення, психологічно-емоційну поведінку, працездатність, на культуру, вірування. Чим довше піддається народ одній і тій самій безперервній вібрації благословенної отчої землі, тим цікавішим, талановитішим він буде. На наших автохтонних землях відчувається вібраційний код українців. А людина іншого біомагнітного заряду не сприймає цієї кодифікаційної системи. Тому нищителі нашого народу недовго витримували особливу вібрацію української землі. Хоч як вони намагались, але, навіть вдаючись до штучного голодомору, не змогли пригнобити і знищити на біогенетичному рівні споконвічну волелюбність українців. Відтак, загарбники ніколи довго не жили у спокої, добрі та згоді з оточенням, врешті, ганебно канули у небуття.

– Може. у санскриті є рецепти протистояння занепаду духовності, що спричинює глобалізація, неолібералізм?

– Відповідь проста. Вона у словах Ісуса Христа: "Тільки правда вас захистить!" Між іншим, ім'я Ісус Христос у санскриті означає – "Той мудрець, що молиться за нами і допомагає нам на кожному кроці". Правда Ісуса – Божественна й вічна і нікому не під силу її здолати. Ісус Христос замінив філософію суспільних відносин "зуб за зуб" на "любити ближнього, як самого себе". Він також відновив давній, ще праукраїнський ритуал хрещення водою, котрий існував на материковій Праукраїні 45 тисячоліть тому.

Всі закони та заповіді нашого народу введені у найдавніші книги світової мудрости "Рігведі" ("Мудрість нащадкам", автор мудрець Агастій), "Самаведі" (наука про народне мистецтво), "Атгарваведі" (тут сказано, що Божу ласку отримує той, хто визнає Його триєдине перебування на Землі, вміє створювати добро й красу для довкілля і навчає того вміння свого ближнього), "Яюрведі" (наука про відродження людини), "Дганурведі" (наука про військову справу), "Чапаведі" (наука про зброю, догляд за нею, її виготовлення), "Брахмаведі" (наука про пізнання світового Духу через високу розумову духовність кожної особистості).

– Якою бачиться Вам місія України?

– Наша територія, окрім того, що стала колискою культури людства, є ще й розумовою інстанцією планети. Українці проявили себе у різних сферах: від рільництва до розчеплення атома (Іван Іваненко), винаходу комп'ютера (Михайло Кравчук) тощо. Вже 25 тис. років тому наші предки їздили на возах, запряжених волами, по всій Європі. 5508 року праукраїнці замінили календар за місячним циклом на новий – Трипільський – за сонячним циклом (за котрим жили до прийняття християнства, цей календар і досі діє в Ірані). На той час учені нашої землі вже мали астрономічні обсерваторії, знали математику і зуміли обчислити орбіту Землі та Місяця з точністю до 0,4 секунди, назвали знаки Зодіаку...

Відтак, місія українців зберегти все найсвятіше: національні символи, традиції, мову й не дозволити чужинцям за посередництва різних капітельманів скупити української землі. Бо якщо занехаємо це, то завдамо не лише собі, а й людству значної шкоди. Не дозвольмо ворогам споїти себе алкоголем і притупити розум.

Зважте, тільки українські матері ще співають дітям колискові. У Європі цього вже майже ніхто не пам'ятає. Наша Галина Гнатівна Хоткевич веде у Парижі курси, на яких навчає вагітних француженок українських колискових, народних пісень. Ефект колосальний. Доведено, що, слухаючи колискову, дитина краще розвивається. Завдяки вивченню санскриту ми пізнаємо краще себе, свій край.

Розмову вів
Роман СМІЛКА

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 324
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9